

[Dorte Bennedsen]

I forbindelse med udviklingen af det indre marked i EF er det vigtigt, at Norden i tide har fundet sammen i en fælles miljøpolitisk holdning, fordi de danske holdninger derved kan få så meget des større styrke i drøftelserne i EF. Det så vi et klart eksempel på i spørgsmålet om indførelse af USA-normer i forbindelse med biludstødningsgas.

Men i øvrigt har miljøpolitikken jo med rette spillet en stadig større rolle i det nordiske samarbejde i de senere år.

Som bekendt afholdt Nordisk Råd i 1986 – i øvrigt på initiativ af hr. Anker Jørgensen – den store luftforureningskonference, hvor man for første gang i rådets historie havde inviteret lande med uden for Norden. Der deltog faktisk 11 lande fra Øst- og Vesteuropa uden for det nordiske regi. Der vedtog man enstemmigt et gennemarbejdet og målrettet kommuniké.

På den baggrund bad Nordisk Råd miljøministrene om at udarbejde en handlingsplan for luftforureningen, og udkastet til denne handlingsplan har været drøftet dels på sessionen sidste år, dels løbende i Miljøudvalget, hvor det har været udsat for en overordentlig skarp kritik, fordi det var alt for generelt og stort set blotet for konkrete forslag og initiativer.

Det er med stor beklagelse, vi må konstatere, at ministrene stort set har siddet kritikken overhørig i stedet for at lægge handlingsrettede forslag på bordet.

Mens vi er ved kritikken, skal det også nævnes, at det er med forundring og forbløffelse, vi har måttet konstatere, at det tilsyneladende er kommet helt bag på miljøministrene, at miljø-samarbejdsprogrammet faktisk udløb i 1987, og hvad værre er, at det udkast, de nu har lagt på bordet og sendt ud til høring, stort set er en samling pæne selvfølgeligheder helt blotet for forslag til konkret handling.

Det er med beklagelse, vi må konstatere, at programmet først vil foreligge endegyldigt til vedtagelse i 1989, men til gengæld må vi også forvente, at det klart kommer til at afspejle Brundtlandrapportens konklusioner.

Ved debatten her i Folketinget om denne rapport var der en tendens til, at den især skulle udmøntes i forhold til ulandene, og derfor skal det understreges fra vor side i dag, at vi til sessionen i 1989 forventer at få forelagt et samarbejdsprogram, som virkelig gør Brundtlandrapportens konklusioner i en nordisk miljøindsats.

De to områder, jeg har nævnt her fra miljøområdet, er deprimerende, og jeg synes, de giver stof til eftertanke om, hvorledes rådet fremover skal sikre, at ministerrådet følger de synspunkter op, der er bred politisk opbakning bag i Nordisk Råd.

Til gengæld kan vi glæde os over, at finansministrene har besluttet at udarbejde en ny økonomisk handlingsplan. Den første blev som bekendt vedtaget i 1985 i Reykjavik og var noget af et gennembrud i det nordiske arbejde. Det har længe været et ønske, at det skulle være en rullende plan, og det er altså accepteret nu.

Men vores minister kaldte den en økonomisk handlingsplan, og han nævnte de hovedemner, der skulle indgå i den. Dem finder jeg ikke fuldt ud dækkende, og jeg vil minde ministeren om, at planen faktisk også er en plan for fuld beskæftigelse, og om, at Nordisk Råd har bedt om, at miljøprojekter kommer til at indgå i planen. Det har vi gjort, fordi miljøprojekter ofte er mere arbejdskraftintensive end så mange andre projekter, og at de frem for alt medfører en type arbejdspladser, som er langt mere rettet mod kvinder end de tunge infrastrukturprojekter, som er indeholdt i den første plan. I betragtning af sammensætningen af arbejdsløsheden i de nordiske lande, hvor den jo rammer kvinderne langt hårdere, må det også være rimeligt, at planen retter sig mod det problem.

Vi kan også glæde os over, at der er vedtaget en kulturel handlingsplan, og dér, vil jeg gerne sige, har vi oven i købet med ministre at gøre, som har lyttet til kritikken i høringsfasen. Rent faktisk er den plan, der foreligger nu, langt bedre end det første udkast.

Jeg har et enkelt hjertesuk i forbindelse med den kulturelle handlingsplan, og det er den skævhed, der er i støttemulighederne for unge, når de skal vælge, om de vil til et EF-land, eller de vil til et nordisk land.

Jeg erkender, at Nordjob-projektet er taget ind i planen, og at der også er givet økonomisk støtte, men det må være en alvorlig forpligtelse for ministerrådet fremover at sikre dette projekt, sådan at vi kan få udvekslet flere end de 1.000 unge, som blev sendt af sted i 1987.

I den forbindelse vil vi også opfordre regering til at få løst det beskatningsproblem, der foreligger her. Vi kan ikke være bekendt, at vore unge får bedre vilkår, når de rejser ud, end dem, vi kan byde dem, der kommer til os.